

Arrest

nr. 246 982 van 7 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 augustus 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 juli 2019 en op 11 september 2019.

1.3. Op 30 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit de Gazastrook. U bent geboren op 7 augustus 1977 in Gazastad. U bent bij de UNWRA ingeschreven als een afstammeling van Palestijnse vluchtelingen uit 1948. Uw familie is oorspronkelijk afkomstig uit Jafa. U bent van religie een soennitische moslim. U woonde vanaf uw geboorte tot en met 1999 in de Omar al-Mukhtar straat nabij de haven (al-Rimal wijk) in Gazastad. Na het afronden van uw middelbare studies kon u uw universitaire studies aanvangen bij de open universiteit al-Quds. In 1999 verhuisde u, samen met uw familie, naar de Westelijke Jordaanoever als gevolg van de operatie 'safe passage' die in het kader van de Oslo-akkoorden een corridor tussen de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever mogelijk maakte. U kon uw universitaire studies verderzetten aan de afdeling van de open Al-Quds universiteit in Nablus. Na het afronden van uw studies kon u aan de slag bij een verzekeringsmaatschappij genaamd al Arabai. Later was u tewerkgesteld bij de firma Medmoudj en tot slot in de al Herboui fabriek.

In 2009 werd u opgepakt bij een Israëlische controlepost nabij Zatare. U werd gedurende tien dagen vastgehouden en vervolgens via de Eres-grensovergang naar de Gazastrook gedeporteerd. Dit omwille van het feit dat op uw identiteitsdocumenten nog steeds uw voormalige adres in de Gazastrook stond vermeld. Uw gezin had bij aankomst in de Westelijke Jordaanoever een aanvraag ingediend bij de Israëlische autoriteiten om jullie adres te laten aanpassen maar dit was tot op dat moment niet gebeurd. Na uw terugkeer naar de Gazastrook werd u aan de grenspost gedurende één uur ondervraagd door leden van Hamas waarna u kon beschikken. U nam opnieuw uw intrek in uw ouderlijke woning in de Omar al-Mukhtar straat. U kon aan de slag als boekhouder bij het bedrijf Awad van uw neven aan vaderszijde. In 2013 werd u op straat benaderd door Wa.(...) H.(...) die u beschuldigde zijn zus te hebben lastiggevalen. U werd geslagen maar door tussenkomst van een paar van uw vrienden konden de gemoederen bedaren. Ongeveer drie à vier maanden later kreeg u een oproepingsbrief van Hamas dat u zich op 13 mei 2014 diende aan te melden bij het politiekantoor van Sheik Radwan. U ging er heen met uw neef M.(...). U werd gedurende drie à vier uur ondervraagd waarna u de nacht doorbracht in het politiecommissariaat. De volgende dag kon u met behulp van de tussenkomst van uw neven vrijkomen. Daarna kende u geen problemen meer met Hamas aangezien ze het druk hadden met de oorlog die niet veel later uitbrak.

In september 2014 verliet u de Gazastrook op illegale wijze via een tunnel. U ging van het Egyptisch Rafah naar al-Arish en vervolgens naar Caïro waar u één nacht bleef. De volgende dag vloog u vanuit de luchthaven van Caïro naar Jordanië. Vervolgens zette u uw reis verder via Italië naar Noorwegen. U bleef zo'n vier maanden bij uw broer A.(...) in Noorwegen. Vervolgens ging u naar Spanje waar u een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Spaanse asielinstanties (Eurodac hit 13.04.2015 te Madrid). U verbleef ongeveer twee jaar en half in Spanje maar aangezien de Palestijnse dossiers in Spanje werden geblokkeerd besloot u uw beslissing niet af te wachten en naar België te komen. U diende op 11 september 2017 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende stukken neer: uw Palestijnse identiteitskaart (origineel), uw UNWRA-kaart (origineel), uw diploma secundair onderwijs (kopie), twee certificaten van een computeropleiding (originelen), uw universitair diploma (origineel), een attest van uw werkgever (kopie), uw paspoort (kopie van twee pagina's), de identiteitskaarten van uw ouders (kopieën), het paspoort van uw broer I.(...) (kopie), het verzoek om internationale bescherming van uw broer in de V.S. (kopie), de paspoorten van uw ouders (kopieën), een oproepingsbrief (kopie), de puntenlijst van uw universitaire studies (origineel), een certificaat van een PC opleiding (origineel) en twee enveloppen (originelen).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u, alsook uw gezinsleden, in de jaren '90 van de Gazastrook naar de Westelijke Jordaanoever zijn verhuisd in het kader van de operatie 'safe passage'. Uw ouders alsook uw jongere broer M.(...) en uw zus S.(...) verblijven tot op heden in de Westelijke Jordaanoever. Na jullie aankomst in de Westelijke Jordaanoever dienden uw ouders een aanvraag in bij de Israëlische autoriteiten om officieel hun adres te laten aanpassen van de Gazastrook naar de Westbank. In 2010 werd hun aanvraag goedgekeurd door de Israëlische autoriteiten in het kader van een regularisatiecampagne en werd het adres op hun identiteitsdocumenten officieel aangepast naar de Westelijke Jordaanoever. Uit uw verklaringen blijkt dat in uw geval het adres niet werd aangepast aangezien u in 2009 werd gedeporteerd naar de Gazastrook door de Israëlische autoriteiten omwille van uw illegaal verblijf in de Westelijke Jordaanoever. Dient te worden opgemerkt dat er heel sterke aanwijzingen zijn dat u in werkelijkheid weldegelijk over een legaal verblijf in de Westelijke Jordaanoever beschikt en u aldaar verbleef tot voor uw komst naar Europa, dit omwille van onderstaande redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw **verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaats(-en) niet éénsluidend** zijn. Zo stelde u aanvankelijk ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek in de Omar al Muhktar straat 355/42 woonde in al-Mina, al-Rimal in Gaza (zie Verklaring DVZ, vraag 10). Later stelde u ten aanzien van het Commissariaat-generaal dat u vanaf uw geboorte tot 1999 in de Gazastrook verbleef waarna u naar de Westelijke Jordaanoever verhuisde. U zou ongeveer tien jaar in Nablus hebben gewoond waarna u in 2009 bij de controlepost van Zatare werd tegengehouden door het Israëlisch leger. U zou ongeveer tien dagen zijn vastgehouden waarna u werd gedeporteerd naar de Gazastrook via de grensovergang van Eres (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 3 en 4). Vervolgens zou u van 2009 tot 2014 in de Gazastrook hebben verbleven. Het mag verbazen dat u uw langdurig verblijf in de Westelijke Jordaanoever en deportatie naar Gaza niet heeft vermeld ten aanzien van de DVZ. U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen ontkende u initieel uw verklaringen bij de DVZ. Vervolgens stelde u dat het waarschijnlijk een misverstand was van uw kant (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 5). Het is frappant dat u tijdens uw eerste onderhoud bij DVZ zou stellen dat u zich vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek onafgebroken in de Gazastrook bevond, en u later uw verklaringen aanpaste en u plots ter berde bracht dat u gedurende tien jaar in de Westelijke Jordaanoever heeft verbleven maar werd gedeporteerd naar de Gazastrook. Het is immers weinig aannemelijk dat, indien uw verklaringen aangaande uw verblijf in Nablus en uw deportatie naar Gaza de waarheid betreffen, u tijdens uw interview bij de DVZ niet eveneens zou hebben vermeld dat u gedurende een lange periode in de Westelijke Jordaanoever verbleef. Het CGVS kon zich echter niet van de indruk ontdoen dat u in de tussentijd (tussen uw persoonlijk onderhoud bij het de DVZ en het CGVS) getracht heeft een plausibele verklaring te vinden voor het gegeven dat verschillende van uw gezinsleden in de Westelijke Jordaanoever verblijven en verschillende van uw (identiteits-)documenten werden afgeleverd in Nablus (Westelijke Jordaanoever), waarna u uw verklaringen heeft aangepast om tot een coherent verhaal te komen.

Vervolgens kan worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt effectief te zijn gedeporteerd vanuit de Westelijke Jordaanoever naar de Gazastrook. Het betreft immers een blote bewering van uw kant die u geenszins staft met enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Dat u geen enkel bewijsstuk kan neerleggen die uw bewering aangaande uw deportatie kan staven, is weinig geloofwaardig (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 4, 5, 17 en 18). Daarenboven gaf u een nogal ontwijkend antwoord toen u gevraagd werd of u beroep heeft gedaan op organisaties of instanties die Palestijnen helpen die werden gedeporteerd (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 5).

Opvallend is dat uw **verklaringen met betrekking tot uw reisweg evenmin éénsluidend** zijn. Zo stelde u aanvankelijk ten aanzien van de DVZ dat u in maart 2015 op legale wijze – en per bus – Palestina verliet naar Jordanië. Vervolgens zou u vanuit Jordanië uw reis verder hebben gezet richting Italië (zie Verklaring DVZ, vraag 37). Kan in de marge worden opgemerkt dat dit een reisroute betreft die normaal gezien gebruikt wordt door Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever die via de

Allenby grensovergang naar Jordanië af reizen. Voor Palestijnen uit de Gazastrook is dit traject veel minder evident aangezien zij dan zowel de toestemming van Israël alsook Jordanië nodig hebben om Palestina uit de reizen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ten aanzien van het CGVS stelde u dan weer de Gazastrook in september 2014 illegaal te hebben verlaten, via een tunnel, richting Egypte waarna u met het vliegtuig naar Jordanië zou zijn afgereisd (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 12 en 13). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen in verband met uw reisweg stelde u dat alles wat u tijdens uw Dublin-gesprek bij de DVZ heeft gezegd foutief was, dit om niet de indruk te geven dat u ergens in Europa was (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 12). Dit volstaat geenszins om de flagrante ongerijmdheid te weerleggen. Er kan immers van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht worden dat deze waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt aangaande zijn relaas alsook zijn reisroute en dit van bij aanvang van procedure 'internationale bescherming'. Bovendien kan u argument sowieso niet overtuigen. Immers, u werd bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd naar de verloop van uw gesprek bij de DVZ. U stelde toen uitdrukkelijk dat alles normaal verlopen was en dat het tweënhalf geduurd heeft (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 2). U merkte vervolgens wel op dat u bij het herlezen van uw verklaringen één fout heeft gevonden maar dat uw verklaringen voor de rest correct waren (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 2). Het mag verbazen dat u – indien u effectief onwaarheden heeft verteld bij de DVZ in verband met uw reisweg – dit niet onmiddellijk bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou hebben vermeld, doch enkel wanneer u werd geconfronteerd met uw ongerijmde verklaringen. Kan in dit verband eveneens opgemerkt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u uw paspoort – een document dat inzicht kan verschaffen in uw reisweg – heeft weggegooid toen u onderweg was naar Duitsland vanuit Noorwegen (zie CGVS, dd. 31.07.2019, p. 15 en 16). U deed dit naar eigen zeggen uit schrik om te moeten terugkeren naar Noorwegen (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 16). Dat u uw paspoort zou weggegooid hebben is eveneens een loutere bewering die u geenszins staft. Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou weggooien komt bovendien weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een eventueel (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Daarenboven is het evenzeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u zich enerzijds de moeite getroost heeft om een kopie te nemen van twee pagina's van uw paspoort, doch anderzijds nalaat om uw paspoort volledig te kopiëren. Dit bevestigt eens te meer het vermoeden dat u uw paspoort, en de erin vervatte gegevens op basis waarvan meer duidelijkheid zou kunnen verschaft worden over uw recente verblijfsplaatsen, bewust achterhoudt voor de asielinstanties. Tot slot kan hier nog aan worden toegevoegd dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook een 'no objection letter' of 'laissez passez' van de Jordaanse autoriteiten moeten bekomen om via Jordanië naar een ander land te reizen. Dat u evenmin in staat was dit document neer te leggen doet verdere twijfels rijzen over uw verklaringen (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 13 – zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 3).

Daarenboven dient te worden aangestipt dat uw verklaringen aangaande uw persoonlijke situatie, alsook de algemene situatie, in de Gazastrook na uw vermeende terugkeer in 2009 weinig doorleefd overkomen. Toen u werd gevraagd naar hoe u de Gazastrook ervaarde na een verblijf van tien jaar in de Westelijke Jordaanoever kwam u niet verder dan te stellen dat het slechter was dan vroeger en er meer flatgebouwen waren (zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 7 en 8). Dit mag verbazen aangezien dat in de periode waarin u in de Westelijke Jordaanoever verbleef er grote veranderingen plaatsvonden in de Gazastrook, zo waren er onder andere de staatsgreep in 2007, de invoering van de economische blokkade en een oorlog in 2008. Deze gebeurtenissen hadden/hebben een significante invloed op het dagdagelijkse leven in de Gazastrook. Dat u in een dergelijke context enkel kan stellen dat er meer flatgebouwen, restaurants en hotels waren is frappant. Ook uw verklaringen aangaande de oorlog in 2012 en 2014 zijn opvallend weinig doorleefd (zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 9 en 11). U kwam niet verder dan te stellen dat het een horrorperiode bedroeg voor u en dat dit volledig anders was dan de bezettingsaanval in de Westelijke Jordaanoever van 2002 (zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 9). Dat u een zekere kennis van de Gazastrook heeft, zoals blijkt uit uw verklaringen, wijzigt niets aan voorgaande. Zoals reeds voorop werd gesteld trekt het CGVS niet in twijfel dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u geboren bent in de Gazastrook en daar verscheidene jaren heeft verbleven en dat u daar nog steeds familie heeft, met name uw neven aan vaderskant. Bovendien kan er eveneens gewezen worden op de nabijheid van de Westelijke Jordaanoever. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat u een zekere kennis heeft over Gaza en dat u verschillende vragen over de Gaza correct kan beantwoorden. De vaststelling dat u echter geen duidelijk zicht biedt over enerzijds uw verblijfstatuut in de Westelijke Jordaanoever en anderzijds uw vermeende deportatie naar/en verblijf in de Gazastrook, en de

documenten die u al dan niet in uw bezit heeft en dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van uw beweerd vertrek uit de Gazastrook, zoals blijkt uit wat voorafgaat, zet de geloofwaardigheid van uw beweerd verblijf in de Gazastrook voor uw komst naar België in niet geringe mate op de helling.

Uw verklaringen met betrekking tot uw situatie in de Westelijke Jordanoever worden verder ondermijnt door volgende vaststellingen.

Op basis van informatie waarover het CGVS beschikt – en werd toegevoegd aan uw administratief dossier – mag blijken dat de Israëlische autoriteiten in 2011 de toestemming gaven aan zo'n 298 Palestijnen om hun adres bij de burgerlijke stand te laten aanpassen naar de Westelijke Jordanoever. In de lijst – die werd gepubliceerd door 'al Watan' – zijn ook uw persoonsgegevens, in casu uw naam alsook uw nationaal nummer, opgenomen. U geconfronteerd met deze informatie toonde u zich volledig verbaasd (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 17). U stelde op dat moment in de Gazastrook te hebben verbleven waardoor u uw adres überhaupt niet zou hebben kunnen laten aanpassen ook al had u daartoe het recht (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 17). Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering die u geenszins kan hardmaken. In het kader hiervan werd u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk gewezen op het belang van bewijsstukken die aantonen dat u – zoals u wil doen uitschijnen met uw verklaringen – niet over een legaal verblijf in de Westelijke Jordanoever beschikt en u in de periode tussen 2009 en 2014 in de Gazastrook verbleef. U werd aangemaand om documenten voor te leggen ter staving van uw verklaringen aangezien **de meerderheid van de door u neergelegde documenten dateren van de jaren '90** en bijgevolg het CGVS niets bijbrengen betreffende uw verblijfssituatie na 2009. Uw UNWRA-kaart waaruit moet blijken dat uw gezin ingeschreven staat in de Gazastrook dateert immers van mei 1984. Uw secundaire diploma van het jaar 1995 werd afgeleverd op 18 oktober 2005. De certificaten van uw computer opleiding(-en) in de Gazastrook dateren van augustus en december 1997. Uw universitaire diploma en puntenlijst werden uitgereikt in juni 2004. Het hoeft geen betoog dat deze documenten geenszins kunnen weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs dat u in de periode van 2009 t.e.m. 2014 in de Gazastrook verbleef. Wat betreft uw identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat deze dateert van 12 november 2008, in casu van voor u uw adres mocht laten aanpassen (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 17 en 18). Dat u aldus niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om uw adres te laten aanpassen naar de Westelijke Jordanoever daar u toen in Gaza verbleef, kan bijgevolg geenszins worden vastgesteld.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud legde u een certificaat van een opleiding neer gedateerd op 26 april 2014. Voorts verklaarde u dat uw ouders langsgingen naar het Ministerie van Binnenlandse zaken om te informeren naar de stand van zaken in uw dossier (zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 2). Men zou uw ouders hebben laten weten dat u inderdaad het recht had om uw adres te laten wijzigen maar dit nooit gebeurd is en men er vanuit ging dat u zich in het buitenland bevond (zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 2). U gevraagd of het Ministerie van Binnenlandse zaken dit op één of andere manier geattesteerd heeft, stelde u dat niet te weten (zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 2). U zou evenmin navraag gedaan hebben bij uw ouders (zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 2). U gevraagd waarom u hier niet naar heeft gevraagd stelde u: "Ik wil eerst zien wat hier gaat gebeuren" (zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 2). Uw houding in deze is opvallend laconiek. Dat u anderzijds wel in staat bent om via één van uw neven uit de Gazastrook een certificaat van een opleiding in de Gazastrook te bekomen doet de wenkbrauwen fronsen. Er kan immers van een verzoeker van internationale bescherming verwacht worden dat hij/zij inspanningen doen om zicht te geven op zijn/haar huidige situatie. Dat u, ondanks het herhaaldelijk aandringen om stukken voor te leggen die uw beweringen betreffende uw situatie/statuut in de Westelijke Jordanoever alsook uw onvermogen uw adres er te laten registreren, hier tot op heden niet aan kan voldoen én hier ook blijkbaar niet naar heeft gevraagd bij uw ouders, is opmerkelijk.

Dat u in het kader hiervan een attest van uw werkgever alsook een certificaat van een opleiding neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het attest in verband met uw werkzaamheden werd opgesteld door uw neven aan vaderszijde meer dan een jaar na uw vermeende vertrek uit de Gazastrook. Het attest heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter en bijgevolg is de bewijswaarde van het document bijzonder relatief. Wat betreft het certificaat van een computeropleiding dient voorts te worden opgemaakt dat uit dit attest nergens valt af te leiden dat u deze opleiding in de Gazastrook zou hebben genoten (zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 3).

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en

geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Rekening houdend met voorafgaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat de problemen die u zou hebben gekend in de Gazastrook ongeloofwaardig zijn aangezien u op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt na 2009 aldaar te hebben verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Gaza kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt gedeporteerd te zijn uit de Westelijke Jordaanoever in 2009 – de hoofdreden waarom u niet net als uw gezinsleden werd geregulariseerd door de Israëlische autoriteiten – noch heeft aangetoond dat u actueel niet geregistreerd zou staan in de Westelijke Jordaanoever, is het CGVS van oordeel dat u tot voor uw vertrek naar Europa in de Westelijke Jordaanoever verbleef (zie supra). Bijgevolg dient uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld te worden ten aanzien van de Westelijke Jordaanoever.

Dient in dit verband te worden opgemerkt dat Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die “thans” de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet deze grond voor uitsluiting van de werkingssfeer van de Vluchtelingenconventie strikt worden uitgelegd, en moet artikel 1D aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die die bijstand “daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat” (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, para. 52). In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen.

Hoewel u aangeeft geregistreerd te zijn bij de UNRWA, geeft u eveneens uitdrukkelijk aan geen gebruik te hebben gemaakt van hulp of bijstand van de UNRWA (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 6 – zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel op vlak van onderwijs beroep deed op de UNRWA. Zo zou u uw lager alsook lager middelbaar onderwijs voltooid hebben aan een UNRWA school in de jaren '80 en '90 (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 6). Sindsdien zou u geen beroep meer gedaan hebben op de diensten van de UNRWA. Zo zou u nooit medische hulp, voedselhulp en/of financiële hulp gekregen hebben van de UNRWA, noch hiernaar gevraagd hebben. In dit verband stelde u nooit ziek te zijn geweest voor uw komst naar Europa waardoor u geen nood had aan medische hulp. Wat betreft de resterende hulp, in casu voedselhulp en financiële hulp stelde u dat u niet tot een arme familie behoorde waardoor u geen nood had aan dergelijke hulp. Hoewel u stelde dat uw familie mogelijks – u was niet zeker – actueel gebruik maken van de medische hulp van de UNRWA en u mogelijks ook recht had op bijstand van de UNRWA, heeft u hier nooit beroep op gedaan en bijgevolg ook nooit enige hulp of bijstand van de UNRWA ontvangen of toch alleszins niet in de laatste jaren voor uw vertrek uit Palestina (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 31.07.2019, p. 6 – zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 5).

Daar u niet heeft aangetoond dat u de bijstand van UNRWA daadwerkelijk heeft genoten kort vóór het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt kon u niet aannemelijk maken dat u de Westelijke Jordaanoever diende te verlaten omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming dan wel er op heden niet zou kunnen terugkeren. U haalde immers geen elementen waaruit kan blijken dat u een vrees heeft ten aanzien van de Westelijke Jordaanoever. Kan in dit verband nog te worden aangestipt dat u meermaals aanhaalde geen probleem te hebben met een repatriëring naar de Westelijke Jordaanoever als dit kan geregeld worden met de Jordaanse en Israëlische autoriteiten (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 17 – zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 17).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt vooreerst dat er geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëliëse strijdkrachten.

De spanning en het geweld op de Westelijke Jordaanoever, namen toe vlak na de symbolische aankondiging door de Amerikaanse president op 6 december 2017 van de overdracht van de Amerikaanse ambassade van Tel Aviv naar Jeruzalem. Ondanks de vrees voor een opflakking van het geweld in de Westelijke Jordaanoever, vond er geen massale volksmobilisatie plaats zoals in de Gazastrook. De spanningen wakkerden opnieuw aan in juli 2017 toen de Israëliëse autoriteiten beslisten om metaaldetectoren te installeren om zo de toegang tot de Tempelberg in Jeruzalem te controleren. Na 10 dagen van protesten besliste de Israëliëse premier om de detectoren te verwijderen. Eind juli 2017 was de rust teruggekeerd.

Anno 2018-2019 neemt het geweld dat in de Westelijke Jordaanoever plaatsvindt hoofdzakelijk de vorm aan van lokale en kleinschalige confrontaties tussen Palestijnse jongeren en de Israëliëse veiligheidsdiensten, dewelke meestal ontstaan wanneer laatstgenoemden in het kader van zogenaamde opsporings- en aanhoudingsoperatie de Palestijnse zones betreden. Dergelijke acties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëliëse ordetroepen. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers is evenwel beperkt.

Het aantal aanvallen waarbij individuele Palestijnen Israëliëse burgers of leden van de Israëliëse veiligheidsdiensten viseren, is gedurende 2019 relatief beperkt gebleven. Echter, zowel in december 2018, als in maart en augustus 2019 werd een stijging van dergelijke aanvallen vastgesteld. Vermoed wordt dat de terugkerende spanningen omtrent de Tempelberg te Jeruzalem aan de basis ligt van de heropflakking van dit type geweld.

In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Demonstraties die leidden tot geweld kwamen voor in verschillende gouvernementen. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëliëse troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker voert aan dat hij Gaza verlaten heeft om verscheidene redenen: *“- Vooreerst haar problemen met de Hamas die haar leven, haar vrijheid van bewegingen en van gedachten bedreigden : de Hamas heeft haar gearresteerd en bedreigd.*

- *De Hamas wil haar dwingen een bepaalde levenswijze aan te nemen;*
- *De verzoekende partij wenst de richting van de Hamas niet te volgen.*
- *daarnaast vreest zij de groeiende onveiligheid in Gaza, een onveiligheid waarvan zij elke dag slachtoffer kan worden*
- *Dat de verwerende partij derhalve ten onrechte stelt dat de verzoekende partij haar nood aan bescherming niet zou hebben aangetoond”*

Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 1D van de Conventie van Genève *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Hij licht zijn standpunt toe als volgt: *“Dat de verzoekende partij in casu reeds vluchteling is, als afstammeling van een Palestijnse vluchteling die zelf erkend werd als vluchteling; Zij heeft de status niet “verkregen”, doch werd er vastgesteld dat de verzoekende partij zoon is van vluchtelingen, waardoor zij als vluchteling geboren werd.*

De registratie bij de UNRWA heeft haar de status van vluchteling toegekend:

Deze vluchtelingenstatus leidt op zich naar een bescherming “VAN RECHTSWEGE”, hetzij zonder verder onderzoek dan dat van het bestaan van deze status in het herkomstland, en voor zover geen reden van uitsluiting bestaat om redenen bedoeld in artikel 1 E of 1 F (...)

Van zodra is vastgesteld dat deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.:

Dat de verzoekende partij ontegensprekelijk UNRWA geregistreerd was zodat zij als Vluchteling dient te worden beschouwd;

Dat de verzoekende partij de Gazastrook heeft verlaten wanneer zij de grens heeft overschreden, zodat zij zich sowieso de facto niet meer binnen de invloedssfeer van de UNRWA bevindt, vermits zij GAZA verlaten heeft en zij zich thans in België bevindt.

De vragen die zich vervolgens stellen zijn of de verzoekende partij

- *Van de effectieve “bescherming” of “bijstand” van de UNRWA nog kon genieten, en in casu spreekt de beslissing duidelijk van “bescherming”, naast de “bijstand” die de Conventie enkel voorziet*
- *Zich kan beroepen op het ophouden van de “bescherming of bijstand” van de UNRWA*
- *Al dan niet om een gegronde vrees voor vervolgingen of omwille van een risico tot onmenselijke behandelingen, deze invloedssfeer verlaten heeft*
- *Of, welke ook het antwoord moge zijn op de eerst gestelde vragen, een veilige terugkeerreis naar het gebied waar de UNRWA werkzaam was of werkzaam diende geacht te worden, simpelweg al dan niet materieel mogelijk is*

- Of , indien de terugkeerreis materieel mogelijk is, de terugkeer de verzoekende partij niet blootstelt voor vervolgingen, of zij “een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 “ (en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.) (...)

Dat de gelegenheid dat de verzoekende partij geen daadwerkelijke nood had aan de materiële bijstand die door de UNRWA geboden wordt luidens het CGVS, niet van aard is om te mogen stellen dat de verzoekende partij geen vluchteling is van 1948, met als gevolg dat een beslissing van weigering in casu niet gepast voorkomt.

Dat deze vaststelling geldig is in alle gevallen, dat de verzoekende partij al dan niet Gazza OF DE Westelijke Jordaanoever zou hebben verlaten.

Dat deze vaststelling reeds volstaat om de beslissing nietig te maken.”

Verzoeker voegt hieraan toe *“Dat de verzoekende partij gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza , die aan de handelingen van de Hamas toe te schrijven zijn, handelingen die haar persoonlijk geïmponeerd hebben en omwille van het feit dat Gaza haar geen aanvaardbare levensomstandigheden kon bieden.*

Door Gaza te hebben verlaten heeft de verzoekende partij sowieso haar werk moeten achterlaten, met als gevolg dat zij thans werkloos is.

Dat haar gezin geen hulp van de Unrwa diende te solliciteren omdat de gezinsleden werkzaam waren.

Van het ogenblik dat de verzoekende partij geen werk meer heeft, heeft zij geen andere keuze dan beroep te maken op de UNRWA hulp

Dat de verzoekende partij gedwongen werd Gaza te verlaten omwille van de blijvende en groeiende ernstige onveiligheid in Gaza , die aan de handelingen van de Hamas toe te schrijven zijn, handelingen die haar persoonlijk geïmponeerd hebben en omwille van het feit dat Gaza kortom onleefbaar is geworden;

Dat het CGVS van oordeel is dat de problemen met de Hamas ongeloofwaardig zouden zijn omdat het relaas van de verzoekende partij zich in GAZA voordoet en dat het CGVS van oordeel is dat de verzoekende partij zich op dat ogenblik niet in GAZA beoond, doch wel in de Westerse Jordaanoever.

Overwegende dat de stelling van het CGVS vooreerst steunt op een heel subjectieve appreciatie van de CGVS

Dat indien de verzoekende partij geen werkmogelijkheden geboden wordt, zij uiteraard ook in financiële moeilijkheden en precariteit zal geraken” en haalt vervolgens informatie aan omtrent het beleid van Hamas en de algemene socio-economische en humanitaire situatie in de Gazastrook, alsook aangaande de stopzetting van de Amerikaanse financiering van UNRWA.

Verzoeker voert aan dat *“de Hamas een stijgende macht inneemt en geenszins voor doel heeft de macht met de Fatah te delen”*, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met de concrete situatie in Gaza en met de politieke ambities van Hamas, die zich sinds de staatsgreep en nadien voor doel heeft gesteld Fatah te elimineren, hetgeen *“noodzakelijk passeert via een eliminatie van de hoofden en bedreigingen, intimidaties ten opzichte van wie hun stellingen niet deelt ...”*, dat onder deze stellingen *“hoort het gedrag dat een moslim man ten opzichte van meisjes moet aannemen en dat opgelegd wordt aan de bevolking”*, dat *“deze codex”* uiteraard ook voor valse beschuldigingen zorgt en als voorwendsel kan worden gebruikt om iemand te elimineren, dat Hamas naar hegemonie streeft en voor doel heeft haar visie van de religie en van de samenleving aan de bevolking op te leggen en een *“charia staat”* op te richten, en dat Hamas met een harde aanpak elke oppositie van kindsbeen af wenst te elimineren door een latente terreur te onderhouden binnen de bevolking en door (kleine) voordelen te gunnen aan wie bij Hamas aansluit. In een staat waar men van alles mist zijn kleine voordelen welkom en zijn pesterijen integendeel van aard om het leven volledig onleefbaar te maken, aldus verzoeker, die meent dat hij genoegzaam bewezen heeft omwille van een gegronde vrees te zijn gevlucht, alsook dat hij thans niet naar Gaza kan terugkeren, dit wegens eigen beweegredenen maar thans ook omwille van materiële omstandigheden.

Vervolgens wijst verzoeker er op dat de grensovergang te Rafah thans, sinds januari 2019, enkel door Hamas bemand wordt. In geval van terugkeer zal hij dan ook noodzakelijkerwijze door Hamas worden gecontroleerd. Verzoeker citeert vervolgens uit de Franse en Belgische reisadviezen voor Egypte en diverse persartikels, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai.

Verder wijst verzoeker erop dat ook de situatie in de Westelijke Jordaanoever allesbehalve rooskleurig en evenmin stabiel is en citeert in dit verband uit het artikel *“Israël va-t-il annexer la Cisjordanie?”* van Le Figaro van 24 februari 2019 en het artikel *“Netanyahu belooft strook Westelijke Jordaanoever te annexeren bij herverkiezing”*. Hij voegt hieraan toe: *“Dat zelfs indien , zoals het CGVS het stelt , de verzoekende partij op het ogenblik van haar vertrek naar Europa in 2014, een toelating had om een adres te hebben in de Westelijke Jordaanoever, - quod non-, dan nog dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij sowieso niet is ingegaan op de “toelating” en integendeel het land langdurig heeft verlaten.*

Dat de situatie intussen ook heel gespannen is geworden;

Dat derhalve niet met voldoende zekerheid kan worden gesteld dat de verzoekende partij steeds over een toelating zou beschikken in geval van “terugkeer”,

Dat deze mogelijkheid concreet niet onderzocht werd door het CGVS,”

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal de subsidiaire bescherming niet behandelt en geen redenen aanhaalt waarom *in casu* de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel

48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden toegekend, gelet op zijn profiel en op basis van de algemene landeninformatie in verband met Gaza. Verzoeker verwijst naar het rapport *“Gaza Ten Years later”* van 11 juli 2017, waaruit blijkt dat de onzekerheid en onveiligheid hoog is, dat de basisnoden amper gedekt worden (watercrisis, 3 uur elektriciteit per dag) en dat de mogelijkheden om binnen of buiten Gaza te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk zijn. Verzoeker wijst er voorts op dat het niet mogelijk is om veilig naar Gaza terug te keren, de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend, dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn en dat de bestreden beslissing totaal voorbij gaat aan de mogelijke bescherming en levensomstandigheden die hem in Egypte kunnen worden geboden gedurende die onvoorzienbare “wachttijd”. Ook citeert hij uit een aantal persartikels en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai. Onder verwijzing naar het artikel *“Toestand in Gaza verslechtert ‘verder en sneller’”* van 13 juli 2017, het artikel *“Interview: UN’s Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza”* van 11 juli 2017, het artikel *“Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president”* en het artikel *“Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar”* van 12 juni 2017 stelt verzoeker nog dat Gaza onleefbaar is geworden. Hij merkt hierbij op dat de situatie thans en in de komende maanden nog meer precair zal worden ten gevolge van de stopzetting van de Amerikaanse financiering die ook de medische zorgen rechtstreeks zal raken en citeert te dezen uit diverse persartikels. Daarnaast wijst hij er onder verwijzing naar het artikel *“La violence continue sans relâche autour de Gaza”* van 5 mei 2019 op dat ook de veiligheidssituatie verslechtert.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Op 17 december heeft verzoeker een “bijkomende nota” doorgestuurd over de toestand in Gaza en de Westelijke Jordaanoever en de impact van de pandemie in deze gebieden.

3. Voorafgaande opmerkingen

3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geschonden acht. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

3.2. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift zonder verdere toelichting het volgende stelt: *“(…) Geweld en onzekerheid hebben deel van haar dagelijks leven gemaakt sedert haar geboorte, hetgeen haar grondig gedestabiliseerd heeft en ook een vrij asociaal gedrag heeft doen ontwikkelen. De raadsman van de verzoekende partij is ervan bewust dat het interview abnormaal gespannen verliep, deels door het door de verzoekende partij aangenomen gedrag, zonder echter dat zou kunnen uitgemaakt wie van de asielzoeker of van de Protection Officer, deze spanning heeft ingeleid. Dat een eventueel “onaangenaam” profiel echter niet tot partijdigheid mag leiden en uiteraard niet voor gevolg mag hebben dat de grond van de vrees verwaarloosd wordt of niet onderzocht wordt.”*, maakt hij op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld en laat hij na *in concreto* aan te tonen op welke manier de volgens hem gespannen sfeer tijdens het persoonlijk onderhoud een invloed zou hebben gehad op de verklaringen die hij heeft afgelegd.

4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. De motieven van de bestreden beslissing

5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt in 2009 uit de Westelijke Jordaanoever gedepoteerd te zijn naar de Gazastrook – de hoofdreden waarom hij niet net als zijn gezinsleden werd geregulariseerd door de Israëlische autoriteiten –, noch heeft aangetoond dat hij actueel niet geregistreerd zou staan in de Westelijke Jordaanoever, zoals uitvoerig wordt toegelicht, zodat het CGVS van oordeel is dat hij tot voor zijn vertrek naar Europa in de Westelijke Jordaanoever verbleef en zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg dient beoordeeld te worden ten aanzien van de Westelijke Jordaanoever, (ii) hij, hoewel hij aangeeft geregistreerd te zijn bij UNRWA, eveneens uitdrukkelijk aangeeft geen gebruik te hebben gemaakt van hulp of bijstand van UNRWA, hij aldus niet heeft aangetoond dat hij de bijstand van UNRWA daadwerkelijk heeft genoten kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming zodat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg verder wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, (iii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de Westelijke Jordaanoever diende te verlaten omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals

voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, dan wel er op heden niet zou kunnen terugkeren, hij immers geen elementen aanhaalde waaruit kan blijken dat hij een vrees heeft ten aanzien van de Westelijke Jordaanoever, doch integendeel meermaals aanhaalde geen probleem te hebben met een repatriëring naar de Westelijke Jordaanoever als dit kan geregeld worden met de Jordaanse en Israëlische autoriteiten en (iv) uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 september 2019 (CG nr. 1716560), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In zoverre verzoeker daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

6. Beoordeling

6.1. Bepaling van verzoekers land van gewoonlijk verblijf

De Raad benadrukt vooreerst dat de nood aan internationale bescherming moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat oorspronkelijk afkomstig is uit de Gazastrook. In 1999 verhuisde hij, samen met zijn familie, naar de Westelijke Jordaanoever als gevolg van de operatie 'safe passage' die in het kader van de Oslo-akkoorden een corridor tussen de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever mogelijk maakte. In 2009 werd verzoeker blijkens zijn verklaringen opgepakt bij een Israëlische controlepost nabij Zatare. Hij zou gedurende tien dagen zijn vastgehouden en vervolgens via de Eres-grensovergang naar de Gazastrook zij gedeporteerd omdat op zijn identiteitsdocumenten nog steeds zijn voormalige adres in de Gazastrook stond vermeld. Zijn gezin had bij aankomst in de Westelijke Jordaanoever een aanvraag ingediend bij de Israëlische autoriteiten om hun adres te laten aanpassen maar dit was tot op dat moment niet gebeurd. Pas in 2010 werd hun aanvraag goedgekeurd door de Israëlische autoriteiten in het kader van een regularisatiecampagne en werd het adres op hun identiteitsdocumenten officieel aangepast naar de Westelijke Jordaanoever. Verzoekers ouders, alsook zijn jongere broer M. en zijn zus S. verblijven tot op heden in de Westelijke Jordaanoever.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt

gedeporteerd te zijn uit de Westelijke Jordaanoever in 2009, noch heeft aangetoond dat hij actueel niet geregistreerd zou staan in de Westelijke Jordaanoever, en er integendeel heel sterke aanwijzingen zijn dat hij in werkelijkheid wel degelijk over een legaal verblijf in de Westelijke Jordaanoever beschikt en aldaar verbleef tot voor zijn komst naar Europa. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) zijn verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaats(-en) niet eensluidend zijn, hij immers tijdens het eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij zich vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek onafgebroken in de Gazastrook bevond, doch hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal zijn verklaringen aanpaste en plots ter berde bracht dat hij gedurende tien jaar in de Westelijke Jordaanoever heeft verbleven maar werd gedeporteerd naar de Gazastrook, waardoor het CGVS zich niet van de indruk kan ontdoen dat hij tussen zijn persoonlijk onderhoud bij de DVZ en het CGVS getracht heeft een plausibele verklaring te vinden voor het gegeven dat verschillende van zijn gezinsleden in de Westelijke Jordaanoever verblijven en verschillende van zijn (identiteits-)documenten werden afgeleverd in Nablus (Westelijke Jordaanoever), waarna hij zijn verklaringen heeft aangepast om tot een coherent verhaal te komen, (ii) hij geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan neerleggen dat zijn bewering aangaande zijn deportatie vanuit de Westelijke Jordaanoever naar de Gazastrook kan staven en hij daarenboven een ontwijkend antwoord gaf toen hem gevraagd werd of hij beroep heeft gedaan op organisaties of instanties die Palestijnen helpen die werden gedeporteerd, (iii) zijn verklaringen met betrekking tot zijn reisweg evenmin eensluidend zijn, hij ten aanzien van de DVZ stelde dat hij in maart 2015 op legale wijze, per bus, Palestina verliet naar Jordanië en dat hij vervolgens vanuit Jordanië zijn reis verder zette richting Italië – waarbij wordt opgemerkt dat dit een reisroute betreft die normaal gezien gebruikt wordt door Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever die via de Allenby grensovergang naar Jordanië afreizen en dit traject voor Palestijnen uit de Gazastrook veel minder evident is aangezien zij dan zowel de toestemming van Israël alsook Jordanië nodig hebben om Palestina uit de reizen –, terwijl hij ten aanzien van het CGVS dan weer stelde de Gazastrook in september 2014 illegaal te hebben verlaten, via een tunnel, richting Egypte waarna hij met het vliegtuig naar Jordanië zou zijn afgereisd, (iv) zijn stelling dat hij zijn paspoort heeft weggegooid toen hij onderweg was naar Duitsland vanuit Noorwegen eveneens een loutere bewering is die hij geenszins staft, het bovendien weinig overtuigend overkomt dat hij een dermate belangrijk document zomaar zou weggooien, het reisdocument voor Palestijnen immers een belangrijk document is dat niet alleen zijn identiteit kan staven, maar ook iets zegt over zijn status en zijn verblijf in de Gazastrook, bijgevolg het vermoeden ontstaat dat hij zijn reisdocument wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een eventueel (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen, en ook de vaststelling dat hij zich enerzijds de moeite getroost heeft om een kopie te nemen van twee pagina's van zijn paspoort, doch anderzijds nalaat om zijn paspoort volledig te kopiëren eens te meer het vermoeden bevestigt dat hij zijn paspoort, en de erin vervatte gegevens op basis waarvan meer duidelijkheid zou kunnen verschaft worden over zijn recente verblijfplaatsen, bewust achterhoudt voor de asielinstanties, (v) Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook een 'no objection letter' of 'laissez passez' van de Jordaanse autoriteiten moeten bekomen om via Jordanië naar een ander land te reizen en de vaststelling dat hij evenmin in staat was dit document neer te leggen verdere twijfels doet rijzen over zijn verklaringen, (vi) zijn verklaringen aangaande zijn persoonlijke situatie, alsook de algemene situatie in de Gazastrook na zijn vermeende terugkeer in 2009 weinig doorleefd overkomen, zoals wordt toegelicht, (vii) uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Israëlische autoriteiten in 2011 de toestemming gaven aan zo'n 298 Palestijnen om hun adres bij de burgerlijke stand te laten aanpassen naar de Westelijke Jordaanoever en in deze lijst – die werd gepubliceerd door 'al Watan' – ook verzoekers persoonsgegevens, *in casu* zijn naam alsook zijn nationaal nummer, zijn opgenomen, (viii) de meerderheid van de door hem neergelegde documenten dateren van de jaren '90 en bijgevolg niets bijbrengen betreffende zijn verblijfssituatie na 2009 en deze stukken aldus geenszins kunnen weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs dat hij in de periode van 2009 tot en met 2014 in de Gazastrook verbleef zodat bijgevolg geenszins kan worden vastgesteld dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om zijn adres te laten aanpassen naar de Westelijke Jordaanoever daar hij toen in Gaza verbleef, (ix) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn ouders langsgingen naar het Ministerie van Binnenlandse zaken om te informeren naar de stand van zaken in zijn dossier en men aan zijn ouders liet weten dat hij inderdaad het recht had om zijn adres te laten wijzigen maar dit nooit gebeurd is en men er vanuit ging dat hij zich in het buitenland bevond, doch hij, gevraagd of het Ministerie van Binnenlandse zaken dit op één of andere manier geattesteerd heeft, stelde dat niet te weten en dit niet te hebben nagevraagd bij zijn ouders omdat hij eerst wil zien "*wat er hier gaat gebeuren*", terwijl nochtans van een verzoeker van internationale bescherming kan verwacht worden dat hij inspanningen doet om zicht te geven op zijn huidige situatie doch verzoeker, ondanks het herhaaldelijk aandringen om stukken voor te leggen die zijn beweringen betreffende zijn situatie/statuut

in de Westelijke Jordanoever alsook zijn onvermogen zijn adres er te laten registreren, hier tot op heden niet aan kan voldoen én hier ook blijkbaar niet naar heeft gevraagd bij zijn ouders en (x) het attest in verband met zijn werkzaamheden werd opgesteld door zijn neven aan vaderszijde meer dan een jaar na zijn vermeende vertrek uit de Gazastrook en een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft, waardoor de bewijswaarde van het document bijzonder relatief is, uit het certificaat van een computeropleiding niet valt af te leiden dat hij deze opleiding in de Gazastrook zou hebben genoten en documenten bovendien enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Immers, wat betreft verzoekers opmerking dat de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn problemen met Hamas in Gaza ongeloofwaardig zijn omdat hij zich op dat ogenblik niet in Gaza maar wel in de Westelijke Jordanoever bevond, steunt op een heel subjectieve appreciatie, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen. Ook met het betoog *“Dat zelfs indien, zoals het CGVS het stelt, de verzoekende partij op het ogenblik van haar vertrek naar Europa in 2014, een toelating had om een adres te hebben in de Westelijke Jordanoever, - quod non-, dan nog dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij sowieso niet is ingegaan op de “toelating” en integendeel het land langdurig heeft verlaten. Dat de situatie intussen ook heel gespannen is geworden; Dat derhalve niet met voldoende zekerheid kan worden gesteld dat de verzoekende partij steeds over een toelating zou beschikken in geval van “terugkeer”, Dat deze mogelijkheid concreet niet onderzocht werd door het CGVS”* brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. De Raad benadrukt te dezen dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats verzoekers verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop hij zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het echter voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96). Het komt aldus aan verzoeker toe om een duidelijk zicht te bieden op zijn verblijfstatuut in de Westelijke Jordanoever en om zijn beweringen betreffende zijn situatie/statuut in de Westelijke Jordanoever en zijn onvermogen om zijn adres er te laten registreren op enigerlei wijze te staven, alwaar hij niet alleen in gebreke blijft doch tevens een gebrek aan medewerking aan de dag heeft gelegd. Hij brengt immers, ondanks het herhaaldelijk aandringen, niet het minste begin van bewijs bij dat kan aantonen dat hij niet over een legaal verblijf in de Westelijke Jordanoever beschikt en dat hij in de periode tussen 2009 en 2014 in de Gazastrook verbleef, zoals hij beweert, en toont evenmin aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, brengen de documenten die verzoeker wél neerlegt niets bij betreffende zijn verblijfssituatie na 2009: *“U werd aangemaand om documenten voor te leggen ter staving van uw verklaringen aangezien de meerderheid van de door u neergelegde documenten dateren van de jaren '90 en bijgevolg het CGVS niets bijbrengen betreffende uw verblijfssituatie na 2009. Uw UNWRA-kaart waaruit moet blijken dat uw gezin*

*ingeschreven staat in de Gazastrook dateert immers van mei 1984. Uw secundaire diploma van het jaar 1995 werd afgeleverd op 18 oktober 2005. De certificaten van uw computer opleiding(-en) in de Gazastrook dateren van augustus en december 1997. Uw universitaire diploma en puntenlijst werden uitgereikt in juni 2004. Het hoeft geen betoog dat deze documenten geenszins kunnen weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs dat u in de periode van 2009 t.e.m. 2014 in de Gazastrook verbleef. Wat betreft uw identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat deze dateert van 12 november 2008, in casu van voor u uw adres mocht laten aanpassen (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 17 en 18).” en “Dat u in het kader hiervan een attest van uw werkgever alsook een certificaat van een opleiding neerlegt, wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat het attest in verband met uw werkzaamheden werd opgesteld door uw neven aan vaderszijde meer dan een jaar na uw vermeende vertrek uit de Gazastrook. Het attest heeft een duidelijk gesolliciteerd karakter en bijgevolg is de bewijswaarde van het document bijzonder relatief. Wat betreft het certificaat van een computeropleiding dient voorts te worden opgemaakt dat uit dit attest nergens valt af te leiden dat u deze opleiding in de Gazastrook zou hebben genoten (zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 3).” Ook de kopie van de oproepingsbrief van Hamas kan niet weerhouden worden als bewijs van verzoekers verblijf in de Gazastrook tussen 2009 en 2014. De Raad merkt te dezen op dat dergelijke fotokopieën niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke berichten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Gelet op de in de bestreden beslissing vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn deportatie naar Gaza en zijn verblijf aldaar tussen 2009 en 2014, oordeelt de Raad dat de convocatie, die overigens door eender wie kan zijn opgesteld waardoor deze geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit, op zich niet kan volstaan om de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt in dit verband dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van gewoonlijk verblijf en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt. Tot slot zeggen ook de identiteitskaarten van verzoekers ouders, het paspoort van zijn broer I., het verzoek om internationale bescherming van zijn broer in de Verenigde Staten en de paspoorten van zijn ouders niets over verzoekers eigen verblijfplaats(en) en –status in de periode tussen 2009 en 2014.*

Gelet op (a) de informatie vervat in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Israëliëse autoriteiten in 2011 de toestemming gaven aan zo'n 298 Palestijnen om hun adres bij de burgerlijke stand te laten aanpassen naar de Westelijke Jordaanoever en in deze lijst – die werd gepubliceerd door 'al Watan' – ook verzoekers persoonsgegevens, *in casu* zijn naam alsook zijn nationaal nummer, zijn opgenomen, (b) verzoekers verklaringen dat zijn ouders van het Ministerie van Binnenlandse zaken de bevestiging kregen dat hij inderdaad het recht had om zijn adres te laten wijzigen, (c) het ontbreken van elk begin van bewijs dat kan aantonen dat verzoeker effectief vanuit de Westelijke Jordaanoever gedeporteerd werd naar Gaza en dat hij in de periode tussen 2009 en 2014 in de Gazastrook verbleef, (d) verzoekers weinig doorleefde en dienvolgens ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn persoonlijke situatie, alsook de algemene situatie in de Gazastrook na zijn vermeende terugkeer in 2009 en (e) zijn manifest tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot zijn verblijfplaats(en) en zijn reisweg, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat er heel sterke aanwijzingen zijn dat verzoeker wel degelijk over een legaal verblijf in de Westelijke Jordaanoever beschikt en aldaar verbleef tot voor zijn komst naar Europa. Verzoeker brengt geen enkele indicatie bij waaruit het tegendeel zou blijken. De Raad oordeelt dan ook in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de Westelijke Jordaanoever als verzoekers land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd en dat zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg dient te worden beoordeeld ten aanzien van de Westelijke Jordaanoever. Dienvolgens is de uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift omtrent de problemen die verzoeker in Gaza met Hamas zou hebben gekend, omtrent het ontbreken van een intern vluchtalternatief in Gaza, over het beleid van Hamas en de algemene socio-economische en humanitaire situatie in de Gazastrook, aangaande de (on)mogelijkheid om veilig terug te keren naar de Gazastrook via de Sinai in Egypte en de grensovergang te Rafah en over de veiligheidssituatie in Gaza *in casu* niet dienstig.

6.2.1. Het toepassingsgebied van artikel 1D van het Verdrag van Genève

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker UNRWA-geregistreerd is als afstammeling van Palestijnse vluchtelingen uit 1948. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is echter van oordeel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij de bijstand van UNRWA daadwerkelijk heeft genoten kort voor het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming zodat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie en zijn verzoek om internationale bescherming bijgevolg dient te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal verwijst in dit verband naar verzoekers verklaringen, waaruit blijkt dat hij geen beroep heeft gedaan op hulp of bijstand van UNRWA: *“Hoewel u aangeeft geregistreerd te zijn bij de UNRWA, geeft u eveneens uitdrukkelijk aan geen gebruik te hebben gemaakt van hulp of bijstand van de UNRWA (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 6 – zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel op vlak van onderwijs beroep deed op de UNRWA. Zo zou u uw lager alsook lager middelbaar onderwijs voltooid hebben aan een UNRWA school in de jaren '80 en '90 (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 6). Sindsdien zou u geen beroep meer gedaan hebben op de diensten van de UNRWA. Zo zou u nooit medische hulp, voedselhulp en/of financiële hulp gekregen hebben van de UNRWA, noch hiernaar gevraagd hebben. In dit verband stelde u nooit ziek te zijn geweest voor uw komst naar Europa waardoor u geen nood had aan medische hulp. Wat betreft de resterende hulp, in casu voedselhulp en financiële hulp stelde u dat u niet tot een arme familie behoorde waardoor u geen nood had aan dergelijke hulp. Hoewel u stelde dat uw familie mogelijks – u was niet zeker – actueel gebruik maken van de medische hulp van de UNRWA en u mogelijks ook recht had op bijstand van de UNRWA, heeft u hier nooit beroep op gedaan en bijgevolg ook nooit enige hulp of bijstand van de UNRWA ontvangen of toch alleszins niet in de laatste jaren voor uw vertrek uit Palestina (zie CGVS dd. 31.07.2019, p. 31.07.2019, p. 6 – zie CGVS dd. 11.09.2019, p. 5).”*

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan echter niet worden gevolgd in het standpunt dat een loutere registratie bij UNRWA niet voldoende is voor de toepassing van artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wanneer uit de verklaringen van de verzoeker niet blijkt dat hij recent daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp of bijstand van UNRWA.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van Justitie van oordeel was dat de registratie bij UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: *“51 Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D, van het verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door het UNRWA geboden hulp hebben ingeroepen, onder de daarin genoemde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus vallen, welke als zodanig strikt moet worden uitgelegd en derhalve niet tevens betrekking kan hebben op*

personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van deze instelling te genieten.

52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)” Hieruit volgt dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd door de registratie bij UNRWA, hetgeen in casu het geval is, of door elk ander middel.

Dit wordt niet tegengesproken in het arrest El Kott (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*), waar wordt onderzocht onder welke omstandigheden artikel 1D niet (meer) van toepassing is: “49 Dat voornoemde bepaling van het Verdrag van Genève, waar artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 naar verwijst, zich beperkt tot het uitsluiten van de werkingsfeer ervan van de personen die „thans” bescherming of bijstand „genieten” van dergelijke andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, kan niet aldus worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. (...)”

52 Bijgevolg moet artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van de richtlijn aldus worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die, zoals verzoekers in het hoofdgeding, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielerzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, sub a. (...)”

55 Aangezien het loutere feit dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, verlaat, ongeacht de reden van dat vertrek, de in artikel 12, lid 1, sub a, eerste volzin, van richtlijn 2004/83 neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet kan beëindigen, dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden in de zin van de tweede volzin van die bepaling.

56 Dienaangaande moet worden vastgesteld dat niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand in de zin van de tweede volzin van dat artikel 12, lid 1, sub a, maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen. (...)”

58 Hoewel de bovenvermelde woorden op zich beschouwd aldus kunnen worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen, vereisen de woorden „om welke reden ook” die erop volgen in die tweede volzin echter dat deze aldus wordt uitgelegd dat de reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten. (...)”

63 (...) moet worden aangenomen dat een Palestijnse vluchteling gedwongen is het gebied te verlaten waarin het UNRWA werkzaam is, wanneer hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.”

Het standpunt van het Hof van Justitie in het arrest Bolbol dat een registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt evenmin tegengesproken in de zaak Alheto (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*), waar het Hof voor recht verklaarde dat “Artikel 12, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 10, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, moet aldus worden uitgelegd dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet (...)” Het Hof wijzigt hiermee immers niets aan haar eerdere rechtspraak dat het bewijs van daadwerkelijke bijstand wordt geleverd, hetzij door de registratie bij UNRWA aan te tonen, hetzij door elk ander middel.

In casu blijkt uit de gegevens vervat in het administratief dossier dat verzoeker UNRWA-geregistreerd is, hetgeen in de bestreden beslissing ook niet wordt betwist. Derhalve besluit de Raad dat verzoeker aantoonbaar valt onder de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij nogmaals op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

6.2.2. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

6.2.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA en de mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

De Raad stelt te vooreerst vast dat het administratief dossier niet de minste informatie bevat over de activiteiten van UNRWA in de Westelijke Jordaanoever. Het ontbreekt de Raad aldus aan actuele informatie om te kunnen bepalen of UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in de Westelijke Jordaanoever, of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht waarmee het belast is uit te voeren en of het voor UNRWA aldus al dan niet mogelijk is om verzoeker in de Westelijke Jordaanoever levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

6.2.2.2. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

Voorts benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het

UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast. (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden *“om welke reden ook is opgehouden”* in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

6.2.2.2.1. De mogelijkheid tot terugkeer

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid tot terugkeer een wezenlijk onderdeel is van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vermits moet vastgesteld worden of de verzoeker zich al dan niet onder de bijstand en bescherming van UNRWA kan plaatsen. Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is immers vereist dat hij in de mogelijkheid is om terug te keren naar het mandaatgebied.

Opnieuw bevat het administratief dossier geen enkele informatie omtrent de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland. Bij gebrek aan informatie wordt de Raad aldus in de onmogelijkheid gesteld na te gaan of verzoeker al dan niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNWRA.

6.2.2.2.2. Verzoekers socio-economische situatie in de Westelijke Jordaanoever

De Raad ontwaart in het administratief dossier evenmin enige informatie omtrent de humanitaire en socio-economische situatie en de algemene levensomstandigheden in de Westelijke Jordaanoever. Bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Westbank heeft geëvalueerd en een gedegen onderzoek heeft verricht naar de persoonlijke socio-economische situatie waarmee verzoeker in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever zou worden geconfronteerd. Het wordt de Raad dan ook onmogelijk gemaakt om te beoordelen of verzoeker de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

6.2.2.3. De Raad wijst op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.” Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch tevens op de Raad. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, getuigt de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier echter van een dermate gebrekkig onderzoek dat de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld te beoordelen of verzoeker zich al dan niet terug onder de bescherming van UNRWA kan plaatsen en of hij zich in geval van terugkeer naar de Westelijke Jordanoever mogelijks persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 september 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS